

Arrest

nr. 248 090 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE ROECK
Rue la Haut 44
1380 PLANCENOIT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 13 mei 2020 door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 1 juli 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 1 juli 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 2 juli 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: [H.]

Voornaam: [F.]

[...]

Nationaliteit: Algerije

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.07.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 24.02.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 05/03/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangst in de gevangenis van zijn vriendin, [E.C.], van Belgische nationaliteit alsook het virtueel bezoek van zijn broer. Zijn broer kon echter niet teruggevonden worden, waardoor er vermoed kan worden dat deze in België geen recht heeft op verblijf. Betrokkene woont niet officieel samen met zijn vriendin en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene werd op 13.08.2004 gecontroleerd door de politie van Charleroi (CH.55.LI.62199/2004). Naar aanleiding hiervan werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en aan bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 13.05.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat dd. 24.02.2020 met referte 2019/0095 blijkt de betrokkene in de periode van 01.09.2019 tot en met 10 oktober 2019 deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen wanbedrijven te plegen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers.

Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid

Gezien de winstgevende aard en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de winstgevende aard en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 242 984 van 26 oktober 2020 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 1 juli 2020.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt tevens dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motivering van deze beslissing foutief is.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Ten eerste geeft DVZ toe in de genomen beslissing dat verzoeker een vaste relatie heeft met Mevrouw [E.C.], van Belgische nationaliteit;

Toen verzoeker in de gevangenis aangehouden was, bracht zij hem regelmatig bezoek (dixit DVZ in de getroffen beslissing) waaruit dus duidelijk blijkt dat het over een vaste relatie ging, waarom zou ze hem anders bezoeken?

Aanvraag gezinshereniging met Unieburger of Belg mogelijk ondanks inreisverbod (28 april 2015)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt in verschillende arresten sinds 19-12-2014 beslissingen waarmee Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger

of van een Belg "niet in aanmerking" nam met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft. DVZ moet de gezinshereniging ten gronde onderzoeken als identiteit en gezinsband aangetoond is. DVZ kan alleen gemotiveerd weigeren, omdat de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

In een brief van 20 maart 2014 aan Kruispunt M-I stelde Dienst Vreemdelingenzaken nog dat zijn praktijk hiermee overeenkwam. Maar DVZ paste deze praktijk vaak niet toe, en gaf dan een uitwijzingsbevel (bijlage 13) en een opdracht aan de gemeenten om geen bijlage 19ter (bewijs van de verblijfsaanvraag) af te geven of om deze in te trekken. De RvV vindt dergelijke beslissingen onwettig.

1. RvV nr. 135.627 van 19 december 2014 (familie van Unieburger) - Nederlandstalige kamer met drie rechters
2. RvV nr. 139.567 van 26 februari 2015 (familie van Belg) - Nederlandstalige kamer
3. RvV nr. 142.682 van 2 april 2015 (familie van Belg) - Franstalige kamer
4. Gevolgen van deze rechtspraak

1. RvV nr. 135.627 van 19 december 2014 (familie van Unieburger) - Nederlandstalige kamer met drie rechters

Feiten

De DVZ legde een Armeense vrouw en haar minderjarige kinderen in juli 2013 een inreisverbod op. Enkele maanden later dienden de vrouw en de kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, respectievelijk als wettelijk samenwonende partner en als bloedverwanten in neerdalende lijn van de partner van een Nederlandse man.

Hoewel de identiteit van de vrouw en haar kinderen en de gezinsband met de Nederlandse man niet betwist worden, werd niet onderzocht of zij aan de voorwaarden voor een gezinshereniging zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Verblijfwet voldoen. De DVZ weigerde immers om de aanvragen in aanmerking te nemen omwille van het eerder opgelegde inreisverbod. Volgens de motivering in de uitgereikte uitwijzingsbevelen (bijlage 13 en bijlage 38) moesten de betrokkenen eerst het land verlaten en de opheffing van het inreisverbod aanvragen alvorens zij een verblijfsaanvraag konden indienen. De gemeente had volgens de DVZ de aanvragen niet in overweging mogen nemen en geen bijlages 19ter mogen uitreiken.

RvV 19 december 2014: Belgische Verblijfwet, Burgerschapsrichtlijn, en openbare orde

De RvV vernietigt de beslissingen om de 40bis-verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen, en de bijlagen 13 en 38, om volgende redenen:

Uit de Belgische Verblijfwet (Vw) volgt dat het recht op binnenkomst en verblijf voor familieleden van een Unieburger enkel kan worden beperkt indien er sprake is van fraude of misbruik (artikel 42septies Vw), wat in dit geval niet blijkt, of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid (artikel 43 Vw).

Het begrip openbare orde in artikel 43 Vw vormt een omzetting van de Burgerschapsrichtlijn, en moet daarom in de zin van de Burgerschapsrichtlijn geïnterpreteerd worden. Het begrip openbare orde in artikel 43 Vw moet restrictief geïnterpreteerd worden, aangezien deze uitzondering een beperking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen inhoudt. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet er dan ook sprake zijn van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

- Dat geldt niet alleen voor personen wiens verblijfsrecht automatisch en rechtstreeks volgt uit de Burgerschapsrichtlijn zelf (echtgenoten en gelijkgestelde partnerschappen uit een ander EU-land, en bepaalde rechtstreekse bloedverwanten)
- Dat geldt ook voor personen op wie de Belgische wetgever dezelfde bepaling(en) van toepassing heeft verklaard (bv. in dit geval: een wettelijk samenwonende partner van een Unieburger en bloedverwanten).

Door enkel te verwijzen naar de opgelegde inreisverboden wordt echter niet aangetoond dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde. Nergens uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat werd nagegaan of de verzoekers een daadwerkelijke bedreiging vormen voor de samenleving.

Ook wijst de RvV erop dat het Hof van Justitie reeds vaststelde dat een loutere seining in het Schengeninformatiesysteem niet toelaat om te besluiten dat er sprake is van een gevaar van openbare orde.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod werd opgelegd omdat verzoekster en haar kinderen geen gevolg hadden gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, en niet omwille van redenen van openbare orde.

Impliciete aanvraag tot opheffing inreisverbod: veranderde praktijk?

De RvV wijst in het arrest ook op de correspondentie van de Dienst Vreemdelingenzaken met Kruispunt Migratie-Integratie, die door de verzoekers werd toegevoegd aan hun verzoekschrift. De DVZ gaf hierin zelf aan dat gevolg kan worden gegeven aan aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, ook als er reeds een inreisverbod werd opgelegd. De DVZ stelde immers dat het verzoek tot gezinshereniging in zo'n geval moet beschouwd worden als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

De raadvrouw van de DVZ werd hier ter terechtzitting naar gevraagd, maar antwoordde slechts dat het standpunt ter zake werd gewijzigd. Waarom de Dienst Vreemdelingenzaken deze praktijk wijzigde, werd echter niet toegelicht.

De RvV besluit uit dit alles dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden en dat de beslissingen onafdoende zijn gemotiveerd. De beslissingen om de 40bis-verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen, en de bijlagen 13 en 38 worden vernietigd.

2. RvV nr. 139.567 van 26 februari 2015 (familie van Belg) - Nederlandstalige kamer

Feiten

Op 25 januari 2014 vroeg de Algerijnse echtgenoot van een Belgische onderdaan gezinshereniging op een Belgisch gemeentebestuur. Deze gaf een bijlage 19ter af. Identiteit en familieband waren bewezen. De Algerijnse man had echter op 25 november 2013 een uitwijzingsbevel met inreisverbod gekregen. Betrokkenen waren gehuwd op 31 december 2013.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaf op 25 maart 2014 een nieuw uitwijzingsbevel (bijlage 13) en beval de gemeente om de bijlage 19ter in te trekken. De DVZ stelde dat de aanvraag gezinshereniging "niet in aanmerking" werd genomen, en dat ook de gemeente de aanvraag gezinshereniging "niet in overweging" had mogen nemen en geen bijlage 19ter had mogen afgeven. Het inreisverbod zou de gezinshereniging verhinderen zolang het inreisverbod niet opgeheven of geschorst is (wat alleen vanuit het buitenland kan aangevraagd worden), en de gemeente kan het inreisverbod niet opheffen.

RvV 26 februari 2015: dezelfde overwegingen als voor familie met Unieburger

De RvV vernietigt de beslissing van DVZ over een familielid van een Belg, op basis van dezelfde overwegingen als het RvV arrest van 19 december 2014 over een familielid van een Unieburger.

3. RvV nr. 142.682 van 2 april 2015 (familie van Belg) - Franstalige kamer

Feiten

Na verschillende uitwijzingsbevelen kreeg betrokkene een inreisverbod. Daarna ging hij een wettelijke samenwoning aan en diende hij een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische partner in. De gemeente gaf een bijlage 19ter af op 8-10-2014. De DVZ besliste op 22-10-2014 dat die aanvraag "niet in overweging" wordt genomen omwille van het inreisverbod (waarvan de opheffing of schorsing alleen in het buitenland gevraagd kan worden) en dat de gemeente de bijlage 19ter moet intrekken. DVZ gaf op 22-10-2014 ook een nieuw uitwijzingsbevel met vasthouding (bijlage 13septies), en vermeldde in de motivering daarvan ook verschillende feiten van openbare orde.

RvV 2 april 2015: geen wettelijke basis voor weigering verblijfsaanvraag omwille van inreisverbod

De Verblijfswetgeving voorziet niet dat een verblijfsaanvraag "niet in overweging" genomen kan worden wegens een inreisverbod.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en van de RvV zegt dat de weigering om een aanvraag gezinshereniging met een Belg in overweging te nemen, neerkomt op een weigering om een verblijfstitel af te geven.

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis. Artikel 74/12 Verblijfswet voorziet regels voor opheffing of opschorting van een inreisverbod, maar dat is geen wettelijke basis voor deze beslissing van DVZ, die moet gezien worden als een weigering van verblijf.

4. Gevolgen van deze rechtspraak

De gemeenten moeten verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of Belg in aanmerking nemen en een bijlage 19ter afgeven, als de (identiteit en) gezinsband aangetoond wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren met een bijlage 13 of 38. DVZ kan de aanvraag alleen weigeren met een bijlage 20 (waartegen een schorsend beroep bij de RvV mogelijk is):

- als de aanvraag niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging;*
- of als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin.*

Deze rechtspraak geldt voor verschillende categorieën vreemdelingen:

- RvV arrest nr. 135.627 van 19 december 2014 betreft de situatie van een wettelijk samenwonende partner en kinderen van de partner van een Unieburger (artikel 40bis, §2, 2° Vw).*
- Dit arrest gaat uiteraard ook op voor alle familieleden (van een Unieburger) die een verblijfsrecht kunnen inroepen, hetzij automatisch en rechtstreeks uit de Burgerschapsrichtlijn zelf (artikel 2, lid 2 Burgerschapsrichtlijn), hetzij op basis van de Belgische Verblijfswet (alle situaties vermeld in artikel 40bis Vw en in artikel 47/1 Vw).*
- RvV arrest nr. 139.567 van 26 februari 2015 betreft de familieleden van een Belg (artikel 40ter Vw). Voor familieleden van een Belg gelden dezelfde artikelen uit de Belgische Verblijfswet als voor familieleden van een Unieburger. Ook hun verblijfsrecht kan alleen geweigerd worden als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw, of als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin.*

Ten tweede is de getroffen beslissing van een inreisverbod van acht jaren volledig disproportioneel me[t] het beoogde doel;

Tegenpartij heeft de zwaarste beslissing (maximum) van een inreisverbod van acht jaren opgelegd voor een eerste veroordeling door de strafrechtbank van twintig maanden waarvoor hij ongeveer vier maanden heeft moeten uitzitten;

Hij is vrijgelaten geweest na ongeveer vier maanden;

Tegenpartij stelt in de getroffen beslissing dat er een risico bestaat van een nieuwe schending van de openbare orde;

Uit wat blijkt dat verzoeker weer zou overgaan tot een schending van de openbare orde?

Dit is een motivatie dat op niets berust en wordt niet met objectieve elementen gemotiveerd;

Het is een formule passe-partout zonder geen enkel concreet element aan te halen, men gaat uit van een loutere fictieve veronderstelling;

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduid dat hij ten aanzien van verzoeker een verwijderingsbeslissing nam op 1 juli 2020 en hij toepassing maakte artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet om verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar op te leggen op basis van de vaststelling dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij heeft uiteengezet op basis van welke feitelijke vaststellingen en op grond van welke argumentatie hij tot dit besluit kwam. Verweerder heeft daarnaast gemotiveerd waarom hij oordeelde dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM volgens hem geen beletsel vormen om de bestreden beslissing te nemen en heeft ook aangegeven waarom hij oordeelde dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar proportioneel is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat “*dringende noodzakelijkheid*” het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren. De bestreden beslissing werd evenwel formeel gemotiveerd. Een schending van artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij in België een privé- of familieleven heeft dat valt onder de bescherming van dit verdragsartikel. Hij stelt weliswaar dat hij “*een vaste relatie*” heeft met C.E., een Belgische vrouw, die hem in de gevangenis bezocht, maar dit laat de Raad niet toe te oordelen dat er sprake is van enig gezinsleven met deze vrouw in België.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat verweerder in ieder geval ook uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat het eventuele bestaan van een gezinsleven met een Belgische vrouw in casu toch geen beletsel kan vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder heeft hierbij geduid dat indien verzoeker en C.E. al een gezinsleven hadden, zij vanaf het begin wisten dat dit gezinsleven precair was gezien verzoekers illegale verblijfssituatie. Verweerder heeft ook opgemerkt dat de relatie van verzoeker en C.E. kan worden verdergezet in zijn land van herkomst en dat artikel 8, tweede lid van het EVRM van toepassing is aangezien verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze argumentatie niet steunt op correcte feiten of dat ze kennelijk onredelijk is.

De verwijzing van verzoeker naar rechtspraak inzake beslissingen die kunnen worden genomen ingevolge een verblijfsaanvraag is niet nuttig, nu geenszins blijkt dat hij een dergelijke aanvraag indiende en de bestreden beslissing hoe dan ook geen antwoord op enige vraag van verzoeker vormt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Verzoeker geeft te kennen een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar disproportioneel te vinden. Zijn uiteenzetting dat hij slechts vier maanden in de gevangenis zat doet echter geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat hij deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers die zich schuldig maakte aan diefstallen en dat hij hiervoor werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden. Verweerder heeft verder gemotiveerd dat de strafbare feiten die verzoeker pleegde aantonen dat hij geen respect heeft voor andermans eigendom en dat zijn handelingen niet verenigbaar zijn met de maatschappelijke normen. Verweerder heeft hierbij nader uiteengezet dat de strafbare feiten die verzoeker pleegde niet alleen materiële, doch ook morele schade

toebrengen, aangezien deze feiten een enorme psychische impact hebben op de slachtoffers. Hij wees er tevens op dat deze feiten bijdragen aan een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving en dat het plegen van deze feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Het gegeven dat verzoeker slechts vier maanden effectief in de gevangenis doorbracht leidt niet tot de conclusie dat hij de feiten waarvoor hij werd veroordeeld niet heeft gepleegd, dat niet kan worden gesteld dat hij maatschappelijke normen niet respecteert en dat hij antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef heeft. De Raad kan slechts aangeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het onevenredig is om hem, nu hij samen met een kompaan over een langere periode, verscheidene diefstallen pleegde in België, gedurende acht jaar de toegang tot het Rijk te ontzeggen.

De bewering van verzoeker dat verweerder zonder objectieve elementen oordeelde dat hij ook een toekomstig gevaar uitmaakt voor de openbare orde is zonder meer incorrect. Verweerder heeft niet alleen verwezen naar de strafbare feiten die verzoeker reeds pleegde en waarvoor hij werd veroordeeld – elementen die dus vaststaan –, hij heeft tevens, zoals reeds aangegeven, verwezen naar het gebrek aan normbesef dat verzoeker heeft en het gegeven dat verzoeker misdrijven pleegde om met het oog op geldelijk gewin. Het is niet kennelijk onredelijk om uit feit dat verzoeker in het verleden reeds misdrijven pleegde, waaruit blijkt dat hij weinig geeft om anderen en uit het gegeven dat hij deze misdrijven pleegde om zichzelf te verrijken, te besluiten dat hij een dusdanig (blijvend) gevaar vormt voor de openbare orde dat hem langere tijd de toegang tot het Rijk moet worden ontzegd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat verweerder een incorrecte motivering heeft voorzien of disproportioneel optrad.

2.2.5. Verzoekers toelichting laat voorts ook niet toe vast te stellen dat enige andere, niet nader omschreven, bepaling van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK